

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Εκ τῆς διαταγ-
ράς τῶν ἁγίων
Πατρῶν καὶ Γε-
ρουλίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἀθήναις ἐκκλησία δ. Ν. 8
ἔξω. " " 5
τὰς ἐκτὸς ἐκκλησίας " 10
ἔξω. " " 5
τὴν ἐξωτερ. ἐκκλησία πρ. 1.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρωτοὶ ἔρωτες Ἐμ. Γονζαλὲς, (μετὰ εἰκόνα). — Καταπόλιον (συνέ-
χεια τοῦ πρώτου). — Οἱ δύο καλλιτέχναι, (συνέχεια) ὁπ. Λόμπροφ. —
Ἡ εὐχὴ τοῦ πρώτου (μετὰ εἰκόνα). — Ὁ πόλεμος τῆς Λατινῆς (συνέχεια). —
ἡμεῖς. — ἡμεῖς. — ἡμεῖς.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛ. ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις " " " 10
" τὰς ἐκτὸς ἐκκλησίας " 15
" " ἐξωτερικῶν " 25
Φύλλα προηγούμενα " 50.

Δισχόμενος ἀναμνηστικός, ὅ. εἰς ἐκκλησίαν ὑπὸ ἀπλοῦ στρατιώτου. Σελ. 180, σελ. 2.

ΡΩΣΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

EM. GONZALES

II

Φιλὶς κηρύττει

Ὁ δευτερότοκος εἶχεν αἰσθανθῆ τὴν καρδίαν του σκιστῶσαν ἐξ ὀργῆς ἀκούων κατηγορουμένην τὴν θυγατέρα τοῦ Μουριάκιν μετὰ τῆς ἀμειλίχτου ἐκείνης φανίας.

Δὲν ἐδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τὰ βδελυρὰ ἐκείνοια, δι' ὧν ὁ λόρδος Γεώργιος εἶχε κηλιδῶται τὸν βίον τῆς γυναικὸς ἐκείνης, τῆς ὁποίας τὰ ὡς σαφὲς χαρακτηριστικὰ ἐμεινέον ψα-

χὴν πρῶτην. ἄλλ' ὅταν ἔμαθεν ὅτι αὕτη οὐδέποτε εἶχεν ἀγαπήσει, — ὅτι οἱ λατρευταὶ τῆς δὲν ἦσαν ἢ θύματα θυσιάζομενα εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τῆς, — ἠδυνάμην εἰδῆς τι χάρις βαθύτης ἐκ τῆς ἀποκλύψεως ταύτης.

Κατὰ τὸν περιπαθὲς αὐτοῦ συλλογισμὸν, ἡ Βεράτσκα εἶχε μυστικὴν ἀφορμὴν, ὅπως τῇ πύτῃ τὴν ὑπερήφανον ἀνεξαρτησίαν τῆς καρδίας τῆς. Ἡ σκληρότης τῶν ἐρωτοτροπιῶν τῆς πρὸς τὸν ἀναμνηστικὸν ἐκ τῶν γυδαίων ἀξιώσεων τῶν μνηστέρων τῆς, οἵτινες τῇ ἐφείνοντο τόσον ἀναιδεῖς, ὅσον οἱ τῆς σώφρονος καὶ φιλοπόνου βασιλίσσης τῆς Ἰθύνης. Τέλος ἐν τῷ ἀναδρασμῷ τῶν ἀφρόνων ὀνειροπολημάτων του ὁ φρουρὸς ἐλησμός ναι τὸ ταπεινὸν τῆς θέσεώς του, κατὰ

τὴν βωσιχὴν ἱεραρχίαν, καὶ χωρὶς νὰ τολμᾷ ν' ἀσβλέπῃ εἰς τὴν καρδίαν τῆς πριγκίπισσας, ὑπέφερε βλέπων πάντα ἄλλον νορίζοντα ἑαυτὸν ἄξιον τῆς ὑπερτάτης αὐτῆς εὐτυχίας.

Μετὰ ζωντῆς λυγρὸν ἀπορροιαῖς παρέτθησαν, ὅτ' ὁ ὑπασπιστὴς, ἀγόμενος ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς οἰήσεως, ἦν φέρει ἐνίοτε ἢ νεότης, ἐπροχώρει ὁπωσούν ἀποτόμως πρὸς τὴν ὡραίαν Βεράτσκα καὶ ἐκλινεν οἶφνης ἐπ' αὐτῆς, ὥσει θέλων νὰ τῇ φιλήσῃ τοὺς πόδας. Ἐσκέπτετο ἤδη, μὴ ὁ αἰγυμνὸς νῖος παρεφρόνησεν, ὅτε εἶδεν αὐτὴν ἀναλαμβάνοντα μεγαλοπρεπῆ ἀνθοδέσμεν, ἣν ἡ πριγκίπισσα εἶχεν ἀρῆσει νὰ πῇ, καὶ δίδοντα αὐτὴν μετὰ χάριτος τελείας.

Ἡ Βεράτσκα προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ

νεήλιδος ἐν ἐκ τῶν παγετωδῶν ἐκείνων βλεμμάτων, τὰ ὅποια λέγουσι καθαρά εἰς τοὺς ὀχληρούς :

— Τί θέλτε ; Δὲν σὰς γνωρίζω !

Ἄλλ' ὁ ὑπασιππὴς ἦτ' ἀρκετὰ μέγας κύριος, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ θορυβηθῇ ἐκ τῆς προσδοκωμένης αὐτῆς ψυχρότητος ὥπλισμας; διὰ τοῦ μάλλον θρηνητικῶν μειδιᾶματός; τοῦ καὶ βλέμματος ἐκφράζοντος μᾶλλον προπέτειαν ἢ ἐρωτα, ἀπότησιν ἐπιχαρίτω; εἰς τὴν σιωπηλὴν ἀποστραφὴν τῆς πριγκίπισσας;

— Εὐαρεστήθητε νὰ ἐπιτρέψετε εἰς τὴν ἀνθοδέσμην σας, κυρία, νὰ σὰς παρουσιάσῃ τὸν Ἰβάν Τσερτοκόνσκην, ὑπασιππὴν καὶ ἀνεψιὸν τοῦ στρατηγοῦ Π...

Ἡ Βεράτσκα δὲν θὰ μετέβαλεν ἔως ἐκφρασῇ, ὅπως κἄλλιον ἀπολαύτῃ τὴν ταρχὴν τοῦ ἀξιωματικοῦ ἄλλ' εἶδε τὸν βογιάρον περιστρέφοντα ἀγρίους τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ἔσπευσε νὰ μειδιάσῃ εἰς τὸν νέον λατρευτὴν τῆς. Οὗτος τεθελημένος ἐκ τῆς πρώτης αὐτῆς ἐπιτυχίας του, προσέθετο ζωηρῶς :

— Πριγκίπισσα, εἶμαι ὑπερήφανος, ὅτι ἐκράτῃς πρὸς στιγμὴν τὴν εὐτυχὴ αὐτὴν ἀνθοδέσμην, τῆς ὁποίας τὰ ἀρώματα ἐθώπευσαν τὸ πρόσωπόν σας.

Εἰς τὴν ἀνέουσιν αὐτὴν ἐκφρασῇ ὁ βογιάρος κατέστη ἐρυθρὸς καὶ συνετάραχθη γελοῖως ἐντὸς τῶν εὐρίων αὐλικῶν ἐνδυμάτων του.

Ἡ δὲ Βεράτσκα δὲν ἤξιώσε ν' ἀποκριθῇ εἰς τὸ τετραπτικὸν αὐτό· ἀλλὰ μετὰ νοηλείας ἐπιτεταγμένης καὶ ὑπερτάτης ἔλαβε τὴν ἀνθοδέσμην καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἀτενίσῃ τὴν ὀφθαλμὸν νὰ ἐπαναπέτῃ.

Ὁ Τσερτοκόνσκης ἐκυψεν αὐτῇ, ὅπως τὴν ἀναλάβῃ, ἀλλ' αὐτὴ τῷ εἶπε διὰ φωνῆς ἡτῆς :

— Εἶναι περιττὸν, κύριε. Τὰ ἄνθη αὐτὰ ἐμολύνθησαν.

Συνάμα προεβόλε τὸν λεπτορῶν πύδα τῆς ἐπὶ τῆς ἀνθοδέσμης, τὴν ὁποίαν μετὰ τόσης σπουδῆς ἐζήτησε νὰ τῇ δώσῃ ὁ ὑπασιππὴς. Ὁ ὥραιος νεανίας ἔμεινεν ὥσπερ κερυνόπληκτος. Οὐδέποτε κίνημα τόσον ἀπλοῦν, οὐδέποτε λέξεις τόσον ἀσήμαντοι παρήγαγον δραματικωτέρην ἐντύπωσιν. Ὁ κοσμοπολίτης δὲν ζοῦν παρτίει διὰ βλέμματος τόσον ἐπιτημένον τὴν εἰς τοὺς πόδας ἐκείνους κυλωμένην ἀνθοδέσμην, ὥστε καὶ ὁ βογιάρος αὐτὸς ἔκρυσεν ἐκυτὸν ἀρκετὰ ἐκδεδειγμένον καὶ ἐφάνη συλλυπνόμενος τὸν δυστυχῆ ἀντιζήτην του διὰ γενναίου βλέμματος εὐσπλαγχνίας.

Ὁ Τσερτοκόνσκης ταπεινωθεὶς ἤθελαν οὐχ ἦτον νὰ λάβῃ ἀνταπόδοσιν τῆς ἀποτυχίας αὐτῆς καὶ προσκλίνων βα-

θίως, ὅπως κρύψῃ τὸ ἐρυθρὸν τοῦ, ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς τεταραγμένης.

— Θά μοι παράσχετε, κυρία, τὴν χάριν νὰ με δεχθῆτε συγχορευτὴν εἰς τὸν κατόπιν τετράχρον ;

— Δὲν χορεύω πλέον, κύριε, ἀπεκρίνατο ἡ πριγκίπισσα μετὰ μικροῦ μορφασμοῦ, προδόντος τὴν στενοχωρίαν τῆς, ὁ χορὸς εἶναι δι' ἐμὲ κόπος.

Ὁ ὑπασιππὴς προσεβλήμενος ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐν τῇ κενοδοξίᾳ του, ἤθελε τὸ γελοῖον τῆς θέσεώς του, ἀλλ' ἡ ἐτοιμότης τοῦ πνεύματός του τὸν εἶχεν ἐγκαταλείψει. Ὅταν ἤγειρε τὸ μετὰ βεβαιότητος ἐπὶ τῆς ἀποριθίσεως ἀνθοδέσμης - προσηλωμένον βλέμμα του πρὸς τὴν πριγκίπισσαν, παρατήρησεν ἐπὶ τοῦ θεῶν ἐκείνου προσώπου μειδίαμα σκληρῆς εἰρωνείας.

— Ἐχάσατε τίποτε, κύριε ; τὴν ἡρώτησε αὐτὴ μετὰ ψευδοῦς ἐνδιαφέροντος. Ἀ! τοὺς σχοὺς σας ἔως ! Δύνασθε ἢ κόμη νὰ κόμειτε χρῆσιν αὐτῶν ἀπὸψε μετ' ἐπιτυχίας πρὸς τιμὴν ἄλλης τιμῆς ἀνθοδέσμης...

Ὁ Τσερτοκόνσκης ἠσθάνετο τοῦ πόδας του κινηθέντος εἰς τὸ ἔδαφος, ὥστε ἐνεπηγνύνοντο ἐντὸς ἄμμου, καὶ τὴν γλώσσῃν του προσκαλλωμένην εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐχαιρέτισεν ἀδελφῶς τὴν κόμην, καὶ ἀποσυρόμενος ἤκουσεν αὐτὴν λέγουσαν πρὸς τὸν βογιάρον :

— Ἰδοὺ λοιπὸν, κόμη Βετουκώφ, αἱ ὑπηρεσίαι τῶν σημερινῶν ἱπποτῶν. Ἀναλαμβάνει τις πρὸς χειρὸς κτιον, καὶ τὸ Ἡράκλειον αὐτὸ ἄθλον πρέπει νὰ πληρωθῇ δι' ἐνὸς μειδιήματος. Τὸ βλέπετε, φοβερὸ ζυλότυπο, γκαρὶ ῥῶσε αὐθεντικῆ, δὲν εἶθε μόνος σὺς ἀπαιτητικῶς.

Ὁ βογιάρος ἐγρύλισεν ἀπάντησιν συγκαμμένην ἐξ ἐπιφωνημάτων ἐννοίας ἀμφιβόλου.

— Ἀλλὰ, προσέθετο αὐτῇ, ἡ τὸ προκείμενον τῆς ἀρχήσεως σημαίνει μαζούρκαν. Λάβετε τὸ ριπίδιόν μου, κόμη Βετουκώφ !

— Ἀλλὰ δὲν ἐδηλώσατε, ὅτι δὲν χορεύετε πλέον, πριγκίπισσα ;

— Ἀστατος ἡ γυνή, κόμη. Εἶναι γαλλικὴ παροιμία ἐγκλιματισθεῖσα εἰς ὅλας τὰς γλώσσας. Ἀλλὰ τὸ ριπίδιόν μου ἀνυπομονεῖ, κύριε.

— Μοὶ ὑπόσχεσθε τοῦλάχιστον πριγκίπισσα, νὰ μὴ χορεύετε ἢ μόνον μετ' ἐμοῦ ; εἶπεν ὁ βογιάρος μεθ' ὅρους ἐρωτικοῦ ἄμα καὶ κινδυνώδους.

— Κόμη Βετουκώφ, πότε λοιπὸν θὰ ἐνθυμηθῆτε ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ τυράννου δὲν ἔχει οὐδέναν σχετὶν πρὸς τὴν ὑπερησὶν μου ; Πραγματὶ τὸ κομμιούλλιον ἀντὶ τοῦ μελοδράματος. Μὴ σπαταλᾶτε λοιπὸν ἐδῶ τὴν τραχεῖαν ζωὴν σας καὶ τὰ ἄγρια βλέμματα. Κά-

μετε οἰκονομίε τοῦ δεσποτισμοῦ διὰ τὴν σελήνην σας τοῦ μέλιτος.

Ὁ βογιάρος ἤρπασε τὸ ριπίδιον μετὰ χάριτος ἀμφιβόλου καὶ κλίνων εἰς τὸ οὐ; τῆς ἐμπιζούσης νεανίδος :

— Βεράτσκα, ἐψιθύρισε μετὰ φωνῆς παρακλητικῆς, λάβετε οἶκτον πρὸς τὰ βράχιά μου !

Αὕτη συνεκράτισεν ἑκρῆζον γέλωτος.

— Τὰ βράχιά σας ! ἔλα δὲ, κόμη, θὰ σὰς παρέστω κανεὶς τραγικὸς ποιητής... Διὰ δὲν μὴ τιμᾶτε μὲ τὰ ἐπίθετα τῆς ἀπανθρώπου, τῆς τίγρεως, τῆς σκληρῆς; Δὲν εἶθε τόσον ὀχρὸς, ὥστε νὰ ἐκληφθῆτε βογιάρος βλακωδὸς καὶ εὐνοεῖστος εἰς βράχινους.

— Πάγω πραγματικῶς, πριγκίπισσα.

— Ἰσως ! εἰς τὴν ὑπεροψίαν σας ! Ἐπειδὴ τὰ πάντα κλίνουσιν ἐνώπιον τῆς θελήσεώς σας, ἄνθρωποι καὶ πράγματα, ὀργίζεσθε ὑφιστάμενος τὴν ἰδικὴν μου. Εἶμαι φιλάρεσκος, δὲν ἔχει ὧτος ; γυνὴ ἰδιότροπος, ἀνευ καρδίας καὶ ἀνευ οἴκτου, καὶ ὅτι ἄλλο θέλετε ! Ἀλλ' ἔκαστον ἄλλοι μοὶ εἶπον τὰ αὐτὰ, πτωχὲ μου κόμη, καὶ πρέπει διὰ τοῦτο νὰ κόψω τὴν καρδίαν μου εἰς ἐκτὸν τεμάχια ; Ὁχι, ἕκαστος τὴν θελεὶ ὁλόκληρον ! Τί δύναμαι λοιπὸν νὰ πράξω ;

Προσπαθήσατε νὰ καταστήτε ἄξιος αὐτῆς. Σὰς ὑπέδειξα τὸν καλὸν δρόμον, προσεπάθησα ἡ σὰς ἀποτρέψω ἀπὸ σφαλμάτων, τὰ ὅποια μοὶ γενῶσι δυσχερεῖς καθ' ὅμων δὲν ἐδείχθη γενναίως ; Ἀλλ' ὄχι, προτιμᾶτε νὰ παραπονηθῆτε καὶ νὰ με ὀδύρεσθε. Καὶ ἰδοὺ, μοὶ δίδετε ὥραιον δαίτημα τῆς μεταμορφώσεώς σας !... Προσέξατε λοιπὸν, κύριε !

Ὁ κόμης Βετουκώφ, μακρῶς ἐκ τοῦ μαθήματος αὐτοῦ, τὸ ὅποion προσέβαλλε τὸν τραχὺν καὶ ὑπεροπτικὸν χαρακτῆρά του, συνέθλιβεν ὀργίλως ἐν ταῖς χερσὶ του τὸ ριπίδιον. Ματαίως προσεπάθει νὰ κατισχύσῃ τῆς φυσικῆς του βικιότητος τὸ ριπίδιον συνεπρίετο ὑπὸ τὴν νευρικὴν σύνθλιψιν τῶν δακτύλων του.

— Κόμη, σὺ παρατηροῦσιν, ὑπέλαβεν ἡ πριγκίπισσα ἐκταίνουσα πρὸς αὐτὸν τὴν λευκὴν καὶ λεπτὴν χειρὰ τῆς, Τῇ ἀληθείᾳ τὸ ριπίδιόν μου σὰς φέρει ἔξωσιν καὶ ἂν ἦθε σύζυγός μου, πιστεύω ὅτι θὰ μεταχειρίζεσθε τὰ τεμάχια νὰ με δαίρετε.

— Βεράτσκα, πρὸς χάριν, ζήτηστέ μου ! ἐτρυλίσεν ὁ βογιάρος, τὸν ὅποιον ἡ ὀργὴ παρέφερεν εἰς ὅλην τὴν φυσικὴν τραχύτητα του.

— Ἀ! τὸ προσωπεῖον σὰς βάρυναι ! ἐξηκολούθησε ψυχρῶς ἡ νεανίς. Δὲν δύνασθε νὰ τῇρήσετε οὐδὲ τὴν ὑποκρισὴν ἡδύτης. Λέγεται, ὅτι αἱ ῥωσίδες ἐπιθυμοῦσι νὰ τὰς μεταχειρίζωνται οἱ σύ-

ζυγοί των, ὡς μεταχειρίζονται αὐταὶ τοὺς δούλους των. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν στεροῦμαι φιλοπατρίας, κόρη Βατουκώφ. Προτιμῶ τὰς μᾶλλον προκειμένους ιδέας. Διασθραβὰ ἀνίκουστος! δὲν θὰ ἐπιθυμῶν νὰ ἐδερῶμαι. Εἴμαι περὶ τὸν νὰ διγκάνετς τὰ χεῖλη, κύριε. Εἴμαι εἰλικρινής, πιστεύσατέ με. Προτιμῶ νὰ δαμάσω λέοντα ἢ νὰ χορεύσω ἀρκτὺν. Δότε μοι τῶρα τὸ ριπίδιόν μου!

Ὁ κόρη εἶχε καταστῆ πελιδνός ὁ λον τὸ αἶμά του συνέρχεν εἰς τὴν καρδίαν του· οἱ ὄμυροι ὀφθαλμοὶ τοῦ ἔσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τῆς νέας πριγκηπίσσης ὡς οἱ τῶν ἀγρίων θηρίων, ὁσφραϊνομένων ἄγρῳ· ἀλλ' ἡ ἀδυσώπητος Βεράτσκα ἐπαίξε μετὰ τῆς ἀνισχύρου ἐκείνης μανίας, ὡς ὁ θηριοδαμαστής μετὰ τῶν συνεσταλμένων ἐχουσῶν τὴς ῥώθωνας τίγρεων τοῦ καὶ τραχεῖαν τὴν γλώσσαν δαινῶν.

Ἐν τούτοις, ὅταν αὐτὴ ἤθελε νὰ λάβῃ τὸ ριπίδιόν της, ὁ βογάρος τὸ ἐσφίξε τὸσον δυνατὰ εἰς τοὺς συνεσφιγμένους δακτύλους του, ὥστε οἱ βραχίονες τοῦ ριπίδιου συνετρίβησαν εἰς τεμάχια.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὸ μῶθμα, κόρη, εἶπεν ἡ ἀγέρωχος κόρη τοῦ πριγκηπίου Μουριάκιν μετὰ παρδόξου μειδιήματος. Ἡξιώρετε, ὅτι δὲν κρατῶ ποτὲ ὑπερέτας ἀδεξίους;

Ὁ ὑποκτιστής, κεκρυμμένοι ὀπισθεν γιγάντιοι κήκτοι παρέστη εἰς τὴν ταχεῖαν αὐτὴν σκηνὴν καὶ ἐτίμησαν ἤδη καὶ αὐτὸς διὰ συλλυπητικῶν βλέμματος τὴν ἀποτυχίαν τοῦ βογιάρου. Οὗτος δὲ ζητῶν νὰ ῥίψῃ τὴν μανίαν ἐπὶ ἐχθροῦ ἤπτον ἀνθρώπου τῆς ὠρῆας Βεράτσκας, ἐπιοχώρει ἤδη πρὸς τὸν Τσερτοκόνοκην, εἰς ἀπανετιράφην ἀκούων τὴν πριγκηπίσσαν ἀνὰ μιλούσαν λίαν γαληνιαῖος μετὰ τοῦ γάλλου εὐπατρίδου.

— Ὅχι, κύριε Ροσμπλάν, τῷ ἐλεγεν αὐτὴ, δὲν θὰ χορεύω ὑπόψε. Ἀλλως τε θ' ἀπεμάθετε βεβαίως τὴν μαζούρκαν καὶ τὴν ρέδιβαν, ὅρ' ὅτου οἱ στέπποι κατέστησαν ἡ αἰθούσα τοῦ συνήθους σας χοροῦ.

Ἡ Βεράτσκα, ἐνῷ ἀπετίετο ἰδίως πρὸς τὸν νέον Νιμρόδ των στεππῶν, εἶχε ῥίψῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βατουκώφ βλέμμα ἀπιστον, τὸ ὁποῖον ἐφαίετο λέγειν:

— Βλέπετε, ὅτι ὁ ἀντίζηλός σας δὲν ἔτυχε καλλιτέρας ὑποδοχῆς ἀπὸ τῆς ἰδικῆς σας.

Ἄν ἐκινήθῃ λοιπὸν αὐτός ἐκ τῆς θέσεώς του, λησμονῶν ἐκ τῆς γοητείας τῶν θελητικῶν ἐκείνων ὀφθαλμῶν τὴν σκηνὴν τοῦ ριπίδιου καὶ τὴν προσδλητικὴν εὐσπλαγγίαν τοῦ Τσερτοκόνοκη.

Ὁ δὲ ὑποκτιστής ἐκκολοῦθαι παρατρώων τὴν πριγκηπίσσαν, ὑποκρινόμενος:

χάριν εὐπρεπείας, ὅτι ἐβλεπε τὸ πλῆθος, τὸ ἀνιμνὸν τὴν ἀριζὴν τοῦ τσάρου.

Ὁ κ. Ροσμπλάνς μεθ' ὅλης τῆς προτίτου συνθέσεως τοῦ εὐπατρίδου ἀγροδιαίτου, δὲν εἶχε καθάλου παραιτηθῇ τῆς φυσικῆς ἀξιοπροπέας του διὰ τοῦτο πολὺ ἀπέχων τοῦ νὰ ὀργισθῇ εὐθύς ἀπ' ἀρχῆς ὡς ὁ βογιάρος, εἶπευσε ν' ἀποκριθῇ:

— Πριγκηπίσσα, εἴθε ἀνοικτὸς ἔμεν! Ἡλπίζω ἐν τούτοις, ὅτι τὸ τέμα τῆς δοκιμασίας μου προτήγγισεν.

— Ὁ Ἰγκώβ ὑπερέτῃς τὸν Λάσιν δεκατέσσαρα ἔτη, εἶπε μειδιῶσα ἡ νεᾶνις. Φαίνεται, ὅτι οἱ Γάλλοι εἶναι κατὰ τι ἔττον ὑπομονητικοὶ τοῦ ἐναγέτιν αὐτοῦ πατριάρχου.

Χωρὶς ν' ἀρσπλιθῇ διὰ τῆς ἐτοίμου αὐτῆς βιβλικῆς ἀπαντήσεως, ὁ κ. Ροσμπλάνς ἐκολοῦθη διὰ φωνῆς πενήθι μου καὶ γλυκείας:

— Δὲν ὑπῆκουσθα εἰς τὰς μᾶλλον μυήτους ἐπιθυμίας σας; Δὲν ἤγαπᾶτε, ἐλέγετε, τοὺς ἐκτετηλωμένους ἐρατὰς τοὺς διπλωμάτας; τῆς πόλεως καὶ τῆς μαζούρκας, τοὺς στρατιγούς; τῶν ἀντιθαλάμων καὶ τῶν περατάξεων. Μετέσχον ὡς εὐελοντῆς μ' αἰ τῶν ἐπιπανωτέρων ἐκστρατειῶν τοῦ Καυκάσου· ἤκολούθησα τὰς θήρας τῶν Κοζάκων εἰς Οὐκρανίαν· τέλος κατέστην σκεδὸν ἱθαγενὴς τῶν στεππῶν ἐκείνων, ἐν αἷς τὰ πάντα ἀπέμαθον, ἐκτό; τῆς συκθείας τοῦ νὰ ἦμαι δούλός σας.

— Ἐάν σὺ ἐλθῃς εἰς τὴν μεταμόρφωσίν σας, κύριε, εἶπεν ἡ Βεράτσκα κερξομένη δ' αὖ τοῦ κεντητοῦ ῥομακτροῦ τῆς, πιστεύω, ὅτι σὰς παρέσχον ὑπηρεσίαν.

— Ὑπηρεσίαν! ἐπανέλαθεν ὁ εὐπατρίδης ἐκπεπληγμένος.

— Ἀνομολόγη, κύριε, προτέθετο ἡ πριγκηπίσσα, λείβουσα ὄρος σοφῶν. Δὲν ἐπαίξετε ἄλλοτε τὸ παγνίδιον νὰ ἐκθέτετε εἰς κίνδυνον τὰς ὑπολήψεις τῶν γυναικῶν; Λοιπὸν ἤθελετε νὰ καταβῆτε τὴν ἀνατράχυντον τάσιν σας πρὸς τὰς ἀποπλανήσεις. Χάρης εἰς τὴν ἀποτυχίαν αὐτὴν διεγράφητε ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν ἐοικυμένων κορασιῶν.

Ὁ κ. Ροσμπλάνς ἐμόρσασεν ἐν μειδίῳ θύλων ν' ἀποκρύψῃ τὸ πείσμα τοῦ, ἢ ἢ ὀρθῶς ἐπαλήθευε τῆς εὐκαιρίας νὰ ἐκδικηθῇ ὡς ἀληθὲς αἰματίας. Τὰ ἀνυρίθμητα φῶτα χόζανον τὴν θερμότητα τῆς αἰσθήσεως· ἡ Βεράτσκα εἶπε ἀποκρυσσά, εἶπε εἰς ἱεροστοπίαν, ἀφῆκε νὰ διαφύγῃ τὸ εἰς ὄμακτρον, τὸ ὁποῖον εἰναι λίαν βαθύμως, καὶ ὁ εὐπατρίδης νομίζων, ὅτι ἐκείνη δὲν τὸ εἶχε περατηρήσει, τὸ ἐσθῆτως λαθραίως, ἐνῷ οὕτω παρεκάλει τὸν κόρητα Βατουκώφ νὰ ζητήσῃ τὸν πατέρα της.

Ἀλλ' ὅταν ὁ τολμηρὸς εὐπατρίδης ἤθελε νὰ κρίψῃ τὸ κλοπιμαῖον εἰς τὸ

θυλάκιον τοῦ ἐνδύματός του, ἡ πριγκηπίσσα τὸν ἐστομάχησε διὰ βλέμματος αὐστηροῦ:

— Κύριε, τὸ ἐνδύμακτρον αὐτὸ εἶναι ἰδικόν μου. Κατέστητε ὅπως οὖν καθ' ὑπερβολὴν ἀπρόσεκτος συναναστρεφόμενος μετὰ τῶν Κοζάκων, τῷ εἶπεν οὕτω.

Ὁ βογιάρος καὶ ὁ ὑποκτιστής ἐξετάζουσιν βλέμμα εἰρωνικόν κατὰ τοῦ δυστυχίου Ροσμπλάνς.

— Πριγκηπίσσα, εἶπεν αὐτός ὑποκώφως, συνηλίδων μετὰ πείσματος τὸ ἐνδύμακτρον, τὸ ὁποῖον ἀπέδιδε πρὸς αὐτὴν, ἐπειδὴ ἐπιμένετε νὰ μοι ἐπιβάλετε τὸ πρόσωπον ἐρατοῦ ἀγρίου καὶ δουλικοῦ, δέχθητε καὶ τὰς συνέπειας.

Παρατήρησεν ἀπειλητικῶς τοὺς ἀντιζήλους τοῦ καὶ ἐξηκολούθησεν:

— Σὰς τὸ ὁμῶς, Βεράτσκα, οὐδεὶς ἄλλος ἐκτό; ἐμοῦ δὲν θὰ χορεύῃ ἀπόψε μεθ' ὑμῶν. Οὐδὲς ἄλλος δὲν θὰ ἐγγίσῃ τὴν χεῖρά σας. Μὲ κατεστήσατε βάνκυσον. Λοιπὸν ὁ βάνκυσος θὰ εἴς ἀγοπήσῃ κατὰ τρόπον ἴδιον. Ἡθελήσατε νὰ λησμονήσω τὸς συνήθειας τοῦ κόσμου· θὰ περιφρονήσω τὴν εὐμεταξίαν τῶν αἰθουσῶν, διὰ νὰ σὰς ἐκβῶλω τὸν ἐρωτὰ μου.

Ἡ πριγκηπίσσα ἔφριε τὸ ἐνδύμακτρον εἰς τὰ χεῖλη της, ὅπως πνίξῃ μέλλοντα νὰ ἐκτραγῇ καρχαρυδόν, ποξενθῆναι ἐκ τῆς κομπορρημοσύνης αὐτῆς, ἥτις εἰσέσκητο εἰς παρδόξον ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ξανθὴν κόμην, τὴν ζωκρὺν καὶ πνευματώδεις ὀφθαλμούς, τὴν λεπτὴν καὶ δηκτικὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου τοῦ κ. Ροσμπλάνς.

Δυστυχῶς κλίνουσα πρὸς τὰ ὀπίσσω δὲν παρετήρησεν ὅτι ἡ ἐκ γὰρ ἐσθῆς αὐτῆς προσεκολλήθη εἰς ἀκανθὰν κήκτου καὶ ὅτι ἐκ φλογὸς κήκτου κεκρυμμένοι ὀπισθεν τοῦ κήκτου τοῦ ξένου αὐτοῦ φυτοῦματεδόθη τὸ αὐρ εἰς τὸ ἐνδύματά της.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν διαγγελοῦς ἀνῆγγαυτε γειωνοῦε τῇ φωνῇ τῆς Αὐτῶν Αὐτοκρατορῆς Μιγάλειότηας:

Τὸ συμπεπικνωμένον πλῆθος τῶν ἐξοχότητων, ὑπουργῶν, στρατιγῶν, πρεσβευτῶν, ἐπροχώρει μετ' ἐπισπεύματος καὶ σεβασμοῦ ὡς σῶμα συμπαγές εἰς προὔπαντήσιν τοῦ τσάρου καὶ τῆς αὐτοκρατορῆς.

Ἡ γῆσος τοῦ πυρός, τοῦ μεταδοθέντος εἰς τὸ ὄρεμα τῆς πριγκηπίσσης, ἐβόηκε καὶ ἡ Βεράτσκα ἐφ' ἣν περικυκλωμένη ὑπὸ τῶν φ' ὤγων, πρὶν πρὸς θάλασσαν νὰ σφραγῇ.

Οἱ τρεῖς ἀντιζήλοι, καταπληγμένον ἐκ τοῦ αἰφνιδίου καὶ φοβεροῦ συμβεβηκότος, τῇ παρετήρουν μὲ βλέμμα περίτρομον, χωρὶς νὰ τολμήσωσι νὰ κινήσωσιν.

Ἡ νεᾶνις ἤγορ' ὥθῃ αἰσθανομένη τὸ δῆγμα τοῦ πυρός, χωρὶς ν' ἀφῆσθ οὐδὲ

